

Jah, laul oli tõesti armas! Ent see, et ta ühe armsa laulu vastu sai kaksikümend neli jõululaulu, oli ootamatu. Ootamatu, aga tosi, sest päkapikud on nupurahvas. Nemad oskavad üllatusrõõme nuputada.

Laul lauluks, aga nüüd avas Leelo Leevike esimese päevaruudri akna. Seal oli kokkumurtud paberileht. Leelo Leevike võttis paberivalja, voltis selle lahti ja luges:

Jõuluhele

Sügisel ei ole lõppu,
 jõulust pole kippu-kõppu,
 aga mõeldes jõuluhelele,
 kumab tuppa jõuluhele.

Võtan ruti käärid muku,
 löikan, löikan rattaringe,
 sünge sügis pargalt nihkub,
 jõuluhele haara hänge.

Tat-ta rat-ta tat-ta rat-ta
 kleebin rongi alla rattad.
 Kleebin raudtee paberile,
 annan seitse pikka vileti,
 seitse käsku, seitse palvet,
 tuua meile seitse talvet.

Seitse süg seest saab jägu,
 seitset nähes sügis saub,
 seob kompsu oma kōli,
 kompsus hall ja vihmaolin.

Hele, hele! Lumi hele,
 lumevalgus jõuluhele.
 Jõuluhelel jõulujõud,
 kingikotil pungil põu.

